

IN MEMORIAM

РАДОСАВ МЕДЕНИЏА
1897—1987

У Београду је у 91. години живота умро Радосав Меденица, професор њемачког језика и књижевности. Кремација је обављена 31. 10. 1987. Рођен је 25. маја 1897. године у Луговима код Колашина — Црна Гора. Основну школу завршио је у Колашину, а од 1908. године похађао је гимназију у Цетињу. Школовање му прекидају ратови: Балкански 1912/13. годину, а затим I свјетски рат 1914—1918. године. У ратовима је, као војник црногорске војске учествовао на разним дужностима.

Послије завршетка I свјетског рата Р. Меденица наставља школовање и гимназију завршава 1919. године у Подгорици (Титоград). Исте године се уписује на Филозофски факултет Универзитета у Београду — група њемачки језик са књижев-

ношћу и упоредна и југословенска књижевност. Студије завршава за три године и то са одличним успјехом. Као професор предавао је њемачки језик у гимназијама у Жомбољу, Цетињу и у Другој мушкој у Београду.

Први научни прилог „Хајне и преводи његових пјесама” Р. Меденица је објавио 1924. године — у шест наставака угледни београдски часопис „*Мисао*”. Од тада па до смрти, дакле пуних 63 године Радосав Меденица активно се бавио науком посебно из области народне књижевности — наше народне епике и фолклористике из којих је дао крупне научне резултате. Када је у Цетињу 1927. године покренут часопис „*Записи*” Р. Меденица је био члан његовог Уређивачког одбора и један од највреднијих његових сарадника у периоду 1927—1933. године. Након преласка у Београд активно сарађује у водећим листовима и часописима — сарађивао је у око 30 листова и часописа наших и страних.

Од 1934. до 1940. године власник је и уредник познатог часописа „*Прилози проучавању народне поезије*”, у којем сарађују најпознатија имена југословенске и европске науке из области наше народне књижевности. Последњи број за 1940. годину уништиле су заједно са штампаријом 6. априла 1941. године, њемачке бомбе.

Осим обимног и разноврсног научно истраживачког рада професор Р. Меденица са великим успјехом се бавио просвјетно педагошким радом. У периоду од 1932. до 1941. године написао је преко 20 (двадесет) њемачких уџбеника и приручника за све разреде гимназије (од I—VIII) и грађанских школа. У уџбеницима спроводи савремене педагошке методе и систем активног учења језика, па су зато његови уџбеници доживљавали и по неколико издања. Превођени су и на словеначки језик. Он се са успјехом огледао и као преводилац са њемачког језика на српскохрватски језик. Посебно треба истаћи његов превод познатог Геземановог дјела „*Чојство и јунаштво старих Црногораца*”, Цетиње 1968. као и Геземанов дневник у којему се говори о повлачењу српске војске крајем 1915. године ка Јадранском мору.

Добрило Аранитовић сачинио је библиографију објављених радова Р. Меденице: књига и брошура, приређених дјела, уџбеника и приручника, чланака и студија, осврта, приказа, критика и превода као и библиографију о њему. Библиографија има 376 јединица. Објављена је у *Историјским записима*, 1979/2.

Од бројних научних радова Р. Меденице навешћемо само три и то: 1) Бановић Страхиња у кругу варијаната и тема о невери жене у народној епизи, Београд 1965, стр. 322. 2) Народна етика и њен потпис, Цетиње — Београд, 1975, стр. 415, 3) Црногорске анегдоте. Антологија. Избор, предговор (каракте-

ролошки и културно историјски профил црногорске приче и анегдоте) и објашњење. Титоград, 1967, стр. 546.

Послије 1984. он је објавио још неколика рада. Последња два његова објављена рада су 1987. године пред његову смрт. У свечаном броју *Историјских записа*, поводом 60-годишњице излажења (1927—1987) објављен је његов рад „Приказивање Горског вијенца као народне светковине”. Заједно са пријатељем и сарадником у последњим годинама живота Добрилом Аранитовићем приредио је за објављивање Ерлегански рукопис, најзначајнији зборник пред вуковске усмене поезије на српскохрватском језику.

Професор др Новак Килибарда један је најбољих познаваоца наше народне поезије, у приказу објављеног Ерлангерског рукописа, између осталог каже. „Истота дана кад је издавач изложио на Сајму књига у Београду прикладно опремљену стару пјесмарицу, умро је професор Меденица. Ниједно јавно гласило није објавило ту вијест! Отђутана је тако смрт човјека чије студије Бановић Страхиња и Наша народна епика и њени творци, иду у сам врх наше класичне науке о народној књижевности. То су књиге које не заобилази наука о народној књижевности на Истоку и Западу. А сама чињеница да је Радосав Меденица уређивао гласовите Прилоге проучавању народне поезије требало би да обавезује и новинаре и енциклопедисте на поштовање његова имена”. (Нин, бр. 1443, 27. март 1988).

Током свога дугог живота и научно истраживачког рада, Радосав Меденица урадио је много на проучавању наше народне поезије и фолклористике, и тиме је ударио сигурне темеље за даље проучавање ових области. Његови радови одликују се солидним познавањем питања, студиозношћу и истраживачком дубином.

Новица Ракочевић